

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap. XXXIII. Rex de Arachis consilio regnum suum cum filio ex æquo partitur, eumque ad sui regni parte[m] mittit. In qua ille innumeros homines ad fidem conuertit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

torum cō- Christianæ fidei rudimentis imbuisset,
missorum multorumque dierum ieiunium ipsi in:
satisfactio dixisset, cum diuino baptismo lustra-
ne, contra uit. Ac deinceps per omnem vitæ cur-
nosos hæ- sum ille sincero animo de admissis sce-
reticos. leribus pœnitentiam egit, lachrymisq;
 ac gemitibus Deum placare studuit.

REX DE ARACHIS CONSILIO
 regnum suum cum filio suo ex a quo parti-
 tur, eumque ad sui regni partem mit-
 tit, in qua ille innumeros ho-
 mines ad fidem con-
 uertit.

CAPVT XXXIII.

Quæ cum ad hunc modum euenis-
 sent, Rex consilij inopia vndiq; de-
 stitutus, in graui planè mœrore versa-
 batur, animoque magnopere iactaba-
 tur. Coacto autè rursus Senatu, quid-
 nam de filio suo faceret, dispiciebat.
 Cùm autem multi multas sententias in
 medium protulissent. Araches ille, de
 quo superius mentionem fecimus, qui
 & ducum omnium clarissimus erat, &
 principem in Senatu locum obtinebat,
 his ad Regem verbis vsus est. Quidnam
 ô Rex, filio tuo facere oportuit, quod
 non fecerimus, vt ad sequenda nostra
 dog;

dogmata, deosque nostros colendos cum induceremus? Verum, ut video; impossibilia aggredimur. Siquidem à natura ipsi, aut etiam fortasse à fortuna peruicacia & animi durities insita est. Itaque si ipsum suppliciiis ac cruciatibus afficere in animum induxeris, tum ipse naturæ hostem te præbebis, patrisque nomen amittes, tum ipsius iacturâ facies, ut qui pro Christo mortem oppetere paratus sit.

Reliquum est igitur, ut hanc rationem ineas, nempe ut regnum cum eo partiaris, eique in ea parte, quæ ad eum attinerit, regij muneris administrationem committas. Ac si quidem negotiorum natura, rerumque mundanarum cura, eum ad institutum nostrum viteque generis amplectendum pertraxerint, res nobis ex sententia succedet. Mores etenim in animo vehementer corroborati, agrè expungi atque obliterari possunt, verborumque potius blanditijs; quàm vi commutantur. Sin autem in Christianorum religione perstiterit, illud ipsum certè, quod filio non sis orbatas, mœrorem tuum aliqua ex parte mitigabit. Hanc orationem cum Araches habuisset, omnes ipsius sententiam comprobauerunt. Ac proinde Rex se ita facturum assensit.

R 3 Ita-

*Arachis
sententia*

*Mundana
sensum
tollit per
tatem,*

*Inueterati
mores vix
possunt per
vim euelli*

Itaque postridie, cum illuxisset, filium acciuit, eumque ita est allocutus: Hic mihi, ô nate, postremus ad te sermo est, cui nisi quam primùm parueris, atq; in hac saltem re pectoris mei dolorem leniueris, non vltra, mihi crede, indulgenter tecum agam.

Percontante autem illo, quid sibi hoc sermone veller: Quoniam, inquit ille, multis susceptis laboribus præfractum & contumacem te ad omnes reperi, vt qui nullis vnquam sermonibus meis parendum tibi duxeris, age, diuiso imperio meo, id faciam, vt tu separatim degas, ac regnum geras. Ita, iam tibi, quam cupis, viam ingredi tutò licebit.

Diuina autem illa anima, quamquã alioqui Regem hoc sibi labefactãdi sui instituti causa proponere compertum haberet, obtemperandum tamen duxit hoc scilicet animo, vt ex ipsius manibus elapsus, viam, quam expetebat, ingrederetur: Sermonẽ igitur excipiens, ad Regem ait: Equidem ipse diuinum illum virũ, qui mihi salutis iter com monstrauit, quærere gestiebam, rebusque omnibus valere iussis, cum eo, quicquid mihi vitæ reliquum est traducere. Verũ quoniam iam per te, ô pater, mihi ea, quæ cordi sunt

sunt, facereminimè licet, hac in te tibi morem gero. Siquidem in ijs rebus, in quibus perspicuum exitum atq; abalienatio à Deo non proponitur, Patri obtemperare pulchrum est,

Rex itaque summa lætitia perflusus, regionem omnem imperio suo ac ditioni subiectam in duas partes diuidit, filiumq; Regem creat, ac diademate exornat, regiaq; omni gloria insignitum in eam regni partem, quæ ipsi attributa erat, cum luculenta satellitum manu emittit. Principibus autem ac ducibus, reliq; militaris pæfectis & satrapis, si quorū voluntas ita tulisset, cum filio suo ac Rege proficiscendi potestatem facit. Atque ingentem quandam ac numerosissimam urbem, in qua regiam sedem haberet, assignat, omniaque ea, quæ Regibus conueniunt, ipsi impertit. Tum igitur regiam auctoritatem ac potestatem nactus Iosaphat, cum ad eam urbem, in qua ea, quæ ad regnum gerendum pertinebant, parata erant, venisset, Dominicæ passionis signum, hoc est, venerandam Christi Crucem, in singulis vrbis turribus collocauit. Idolorum autem delubra & aras deiecit, atq; à fundamentis ipsis eruit, nullas videlicet impietatis reliquias linquens.

Quid in regni auspiciis fecerit Iosaphat.

Crux ubiq; nusquam Idolum.

Templum magnū & speciosum Atque in media vrbe ingens ac praeclarum templum Christo Domino exhibitum citauit, plebi que imperauit; ut ad eum locum crebro commeans, Deo per Crucis adorationem cultum adhiberet. Ac tunc ipse ante omnes in medium procurrere impediens, intentissimo animo preces fundebat, ut illos omnesque eos, qui sub ipsius poluice oēs cōtestate ac ditione erant, monebat, obsequium ueniāt, adhiberet; nihil denique praetermittere quo ipsos à superstitioso errore abstrahere, ad Deo cultū heret, atque ad Christum adiungeret. *adoratio* per Crucis idolorum cultus fraudem atque imposturam indicabat, Euangelij praedicationem exponere. *Quid hic dicent* tunc exponebat, Dei uerbi plenam indulgentiae demissionem commemorabat, aduentus ipsius miracula praedicebat, Crucis supplicij, per quod salutem consecuti sumus, declarabat, Resurrectionis vim atque in caelos ascensionem narrabat, denique tremendum illud diem annuntiabat secundi ipsius horredi aduentus, atque tum recondita pijs bona, tum eos cruciatus, qui impios ac sceleratos manebat.

Modestia authoritatis & conciliat.

Hæc omnia perquam lenibus ac blandis uerbis complectebatur. Neque enim tam potestatis amplitudine ac regia magnificentia, quam modestia & lenitate uenerationem ac terrorem sibi commouere cupiebat. Quæ etiam res omnia

ncr

nes ad eum magis pertrahebat, nimirum quod, ut vita & actionibus admirandus, ita etiam animo facilis ac modestus esset. Ex quo effectum est, ut potentia magnum à modestia & mansuetudine subsidium nata, omnes eò adduceret, ut ipsius verbis parerent.

Siquidem in tam brevi ad eò temporis curriculo, plebs omnis ipsi subiecta, tam oppidani quàm finitimi, diuinis ipsius sermonibus in Christiana religione instituebantur, ac falsum multorum deorum cultum eiurabant, & ab idolorum sacrificiis & execrâdo eorum cultu sese abrumpebant, atque ad fidem erroris expertem sese conferebant, ipsiusq; doctrina innovati, ad Christum adiungebantur. Omnes autem sacerdotes & monachi, ac nonnulli Episcopi, qui ob patris ipsius metum in montes & speluncas sese abdiderant, è latibus suis exeuntes, læto animo ad eum proficiscebantur. Ipse verò ijs, qui Christi causa tantis molestiis & acerbitatibus, totque calamitatibus affecti fuerant, obuiam prodiens, eos honorificè excipiebat, atque in palatium suum introducebat, pedes ipsorum lauans, squallidam comam abstergens, atque omni officij genere ipsos complectens.

R s

Post

Post autem Ecclesiam recens à se con-
*Dedecet Ec-*structam dedicandam curat, arque E-
*clesiam Io-*piscopum quendam, qui fidei Christia-
*saphat à se*næ causa multis ærumnis confictatus
adificam. fuerat, sui que Episcopatus thronum a-
 Quod nota miserat, antistitem in eo instituit, si-
 co tra sub- rum, inquam, sanctum, & Ecclesiæ sti-
 uersores, qui eorum canonum peritum, diuinoq; zelo
 Ecclesiarū proflus flagrantem. Ac tum piscina ex
 d. dicationes tempore facta, eos, qui ad Christum sese
 d. ri lent, i- conuenerant, baptizari iubet. Et qui-
 p si magis de- dem principes ac magistratus primi ba-
 ridendi aut ptisati sunt: post autem, qui militaris or-
 potius de- dinis erant, æ reliquum vulgus. Ac qui
 fendit. baptismum suscipiebant, nō modò ani-
 marum sanitatem consequabantur, ve-
 rum etiam quicumque corporis morbis
 & febribus laborabāt, abiecta omni ad-
 uersa valetudine, tum animo puro, tum
 integro corpore è piscina reuerteban-
 tur: excepta videlicet tum animorum,

*Baptismi
miracula.*

Legant hac tum corporum sanitate.
haritici qui Ob eamq; causam ingens hominum
templorum multitudo ad Regem Iosaphat vnde-
*cultui tan-*cunque confluebat, pietatis doctrina
topere ad- ab eo imbui exposcens, atque omnia
uersantur, idolorum templa eueriebantur: omnes-
 que opes ac pecuniæ in fanis reconditæ
 à suis erro- abstrahantur: eorumque loco sacro-
 rioribus- sancta templa Deo ædificabantur, o-
 pesque

pesque illas, ingentisque pretij vestes
ac thesauros Rex Iosaphat ipsis assigna-
bat: vilem scilicet ac superuacaneam
illam materiam hac ratione vtilem ac
fructuosam efficiens. Execrandi porro
dæmones, qui in fanis illis & altaribus
commorabantur, atrocissimum in mo-
dum vexabantur, ac fugabantur. coor-
tamque sibi calamitatem audientibus
multis clamabant. Atque finitima illa
vniuersa regio tenebrosa ipsorum frau-
de atque impostura liberabatur, ac Chri-
stianorum fidei ab omni labe ac repre-
hensione libera luce collustrabatur.

Siquidem ipse quoque Rex omni-
bus virtutis exemplar erat, ac permul-
tos ad eandem voluntatem & senten-
tiam excitabat, & inflammabat. Huius
modi quippe principatus atque imperii
natura est. Semper enim subditi ad eum,
qui rerum potitur, sese componunt,
eaque amare ac consecrari solent, qui-
bus principem delectari sentiunt. Hinc
Deo adiuuante pietas ipsis augebatur,
nouosque in dies progressus faciebat,
ac Rex in Christi mandatorum obser-
uationem totus incumberebat, atque
ex ipsius charitate pendeat. Eratque
verbi gratiæ dispensator, ac multarum
animarum gubernator, ad DEI por-

*Subditi prin-
cipes imita-
ri solent.*

*Quodnam
præcipuū
Regis mun-
nus sit.*

tum eas appellens. Etenim illud exploratum habebat, omnium regiorum numerum hoc primarium & præstantissimum esse, ut homines ad Dei merum ac iustitiæ cultum erudiat. Quod etiam ipse faciebat, seipsum videlicet ad imperio tenendas animi perturbationes comparans, subditosque suos admonens, atque optimi naucleri instar iustitiæ clauum sedulò tenens.

*Imperare
voluptati-
bus optima
regni lex.*

Nam hæc demum veri regni lex ac norma est, nimirum voluptatibus imperare, ijsque dominari, quemadmodum ipse etiam faciebat. Quippe nec demiorum nobilitate, nec de regia gloria, in qua verfabatur, vlllo modo sese effrens (quandoquidem luteum omnes generis autorem habemus, eiusdemq; argillæ pauperes equè ac diuites sumus) verùm in humilitatis abyssum mentem suam assiduè conijciens, futurâq; beatitudinem animo & cogitatione complectens, inquilinum hic seipsum educebat: ea autem propria esse statuebat, quibus post huius vitæ peregrinationem frueretur.

Cum autem hæc præclare gessisset, atque omnes, quibus præerat, à veteri atque à patribus tradito errore liberatos,
cui

cuius, qui nos pretioso suo sanguine ex
 mala seruitute redemit, seruos effecis-
 set, postea id animo agitare cœpit, vt
 beneficentiæ ac largitionis virtutem
 excoleret. Nam temperantiam quidem
 ac iustitiam numeris iam omnibus ab-
 soluerat: vt qui, & temperantiæ corona
 redimitus, & iustitiæ purpura conuesti-
 tus esset. Illud igitur animaduvertebat,
 terrenarum opum inconstantiam pro-
 fluentium aquarum cursum imitari.
 Quocirca illic eas recondere propera-
 bat, vbi neque tinea, neque rubigo de-
 molitur, nec fures effodiunt ac furan-
 tur. Itaque sine vlla parsimonia pecu-
 nias omnes in pauperes distribuere cœ-
 pit. Illud enim perspectum habebat, ei
 qui ad ingētem potentiam peruenerit,
 curandum esse, vt eum, cuius beneficio
 potentiam consecutus sit, pro viribus
 imiteretur.

Hac porrò ratione eum ad Dei imi-
 tationem accessurum esse, si nihil mise-
 ricordia potius atque antiquius ducat.
 Quamobrem pietatis opes, quæ & hic
 futuræ voluptatis spe animum oble-
 ctant, & illic speratæ beatitudinis fru-
 ctu animum exhilarant, super aurum &
 lapidem pretiosum sibi aggerebat. Po-
 stea carceres suos perscrutans, tum ijs,

R 7

qui

*Opum ter-
 renarum
 inconstan-
 tia.*

*Liberali-
 tas princi-
 pem deceat.*

qui ad metalia damnati erant, tum iis, qui à creditoribus strangulabantur, ac denique omnibus omnia copiosè subministrabat. Orphanorum omnium, & viduarum, ac pauperum pater erat, indulgens inquam ac benignus pater, atque ita comparatus, vt seipsum beneficio afficere existimaret, cum in eos beneficij aliquid conferret. Nam cum animo liberalissimo ac vere regio præditus esset, egentibus omnibus affatim tribuebat: quod scilicet infinitis partibus maiorem mercedem hinc speraret, cum tempus illud aduenisset, quo merces actionibus rependenda esset.

Cum autem huiusmodi ipsius fama breui quaqua uersū sparsa esset, omnes ad eum, tanquam aliquo unguenti odore concitati, quotidie confluebant, vt tum corporum, tum animarum paupertatem excuterent. Atque ipse omnibus in ore erat. Neque enim terror ac tyrannica vis populum pertrahebat: verum desiderium ac sincerus erga eum amor: qui quidem diuinitus atque ex præstantissima ipsius vitæ ratione in omnium animis insitus erat. Tum igitur, tum inquam, ij quoque qui sub patris ipsius imperio erant, ad eum potius sese adiungebant, omniq; abiecto errore veritatem prædica-

prædicabant. Ac domus quidem Iosaphat crescebat & inualefcebat : domus autem Abenner decrefcebat, ac debilitabatur, quemadmodum scilicet de Davide ac Saule in Regum libro prodirum est.

*Pietas regni
augmentum.*

2. Reg. 31.

REX ABENNER RESIPISCIT

*ac Christianos amare incipit, filiumque
accersit, ut ab eo fidei doctrinam intelligat.*

CAPUT XXXIV.

HAEC Rex Abenner conspiciens, tandem aliquando recepta mente falsorum Deorum suorum, atque inanis imposturae imbecillitatem condemnavit. Ac rursus coactis senatorij ordinis principibus, quæ ipse in animo haberet, in lucem protulit. Omnibus autem eadem confirmantibus (visitarat enim eos Oriens ex alto, hoc est, Saluator, exaudita videlicet famuli sui Iosaphat oratione) Rex de his rebus filium certiore faciendum esse censuit. Itaque postridie Epistolam ad eum scribit, hoc exemplo. Rex Abenner charissimo suo filio Iosaphat salutem.

Luce. 1.

*Regis ad filium
Epistolam.*

Cogitationes multæ, ô charissime fili, animum meum subeuntes, cum gravissimam

ma